

Beta-read: **Claire**

Romance, slash, post-war

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

A/N: Už docela dlouhou dobu mám problém něco delšího napsat. Většinou se zastavím zhruba někde na drabble rozsahu a nemůžu dál. Takže všechny moje ostatní projekty po pár řádcích či kapitolách stojí. Přesto jsem si nějakým podivným způsobem našla čas a téma, které jsem prostě napsat chtěla.

*Ráda bych tuto poklidnou, poválečnou povídku o dvou hráčích věnovala Sitaře.
Snad se jí bude líbit...*

Noční společník

od Patoložky

Konečně bylo po všem. Voldemort za velkého jáсотu všech přítomných padl a život v kouzelnické Británii se pomalu vracel k normálu. Mrtví byli pochováni a zranění opouštěli ošetrovny a navraceli se do svých domovů. Až nakonec v nemocničním křídle v Bradavicích zbyl jediný pacient. Ten, kterému se jeho síly a zdraví vracely jen zvolna...

ooOoo

Harry se přetočil na bok a zanořil ruce do jemného kožíšku jeho každonočního společníka. *Už tady byl zase*, pomyslel si a otevřel oči, jen aby se ve tmě setkal s těma potěšením přivřenýma kočičíma. Pohnul rukama, přešel po srsti toho temného tvora a k jeho uším dolehlo spokojené předení. Kocour labužnický nastavil hlavu a uvelebil se tak, že přesně kopíroval Harryho tělo.

Odkud se vzal? Odkud se stále bere? To byly otázky, které si mladý čaroděj pokládal už několik dní. Od té doby, co si ho začal uvědomovat. Zpočátku byl natolik vyčerpaný, že stále jenom spal, ať už pod vlivem lektvarů nebo bez nich, ale jak se jeho stav zlepšoval a síly se mu začaly vracet, začalo mu polehávání v posteli vadit a jeho spánek se stal trhanějším. Nemocnici ale opustit nemohl, protože jen co se postavil na nohy, svět se s ním začal točit a on bez opory postele nebo druhého člověka neudržel rovnováhu. Naštěstí mu madam Pomfreyová prorokovala, že bude stačit měsíc na lůžku, možná dokonce o něco méně, a bude zase zdravý jako řípa. Takže se to Harry snažil vydržet.

A pak, jedné noci, když už měl být na ošetrovně sám, protože se do svých komnat vrátili i v bitvě těžce zranění pacienti jako profesorka McGonagallová nebo ředitel Snape, si za nočního ticha najednou uvědomil, že má společnost. Tehdy ještě nechápal, kdo se to vměstnal k jeho boku, jeho vědomí bylo stále obluzené polospánkem, ale pocit jemné a hřejivé srsti, které se tiskla k jeho tváři a kterou svíral v dlaních a projížděl prsty, ten mu vydržel až do rána, kdy... byl ovšem kocour zase pryč. Beze stopy. Jako by ani neexistoval. Jako duch.

A přesto se objevoval každou noc po půlnoci a každé ráno před svítáním zase mizel. Pravidelný jako hodinky. Neuchopitelný jako kouř. Kdykoliv se na něj kohokoliv zeptal, ať už madam Pomfreyové nebo jednoho ze svých návštěvníků, ten dotyčný jen zavrtěl hlavou nebo se nechápavě zamračil. Takže měl Harry chvílemi pocit, že se mu to snad jenom zdá.

Až na to, že v okamžicích, jako byl tento, kdy mohl zvednout ruku, pohladit ho po zádech, držet to zvíře, které se nebránilo, v náručí, věděl, že to rozhodně není sen, ale zcela pravdivá skutečnost. Takže... kde se tady bral? A proč si vybral

právě jeho? On přece nikdy žádné zvíře kromě Hedviky neměl a měl pocit, že ani mít nebude. Tak proč právě tento kocour, temný jako bezhvězdná noc, který by v Bradavicích ani neměl být?

Harry si povzdechl a přisunul si to tělíčko blíž. Protože i když jeho spánek v posledních dnech před půlnocí nepřicházel, jakmile se objevil tento kocour, jeho přítomnost, pravidelné předení a teplo, které z něj sálalo, dokázalo Harryho ukonejšit do spánku stejně dobře jako náročný famfrpálový zápas nebo přípravy na bujaré oslavy s celou Weasleyovic rodinou. Naposledy si povzdechl a zavřel oči se svou každonoční modlitbou: *Bud' tady ještě ráno...*

ooOoo

Jenže když se druhý den probudil, byl sám, jen u postele na stolku už na něj čekala snídaně, kterou mu tam zřejmě přinesla madam Pomfreyová, když ještě spal. Harry se zamračil, stáhl své prázdné paže k tělu a zavrtal hlavu do polštáře. *Proč, sakra? Proč?!*

„Vy zřejmě opravdu nebudete ranní ptáče, pane Pottere, že?“ ozvalo se u otvoru v závěsu a Harry zvedl hlavu tak prudce, že se mu z toho náhlého pohybu udělaly mžitky před očima. Opatrně se prodýchal a snažil se posadit na posteli s polštářem v zádech. Černá šmouha se mu před očima ne a ne zaostřit, a tak ještě na stolku nahmatl brýle a nasadil si je. Teď to bylo lepší.

„Profesore? Teda vlastně... pane řediteli?“ zeptal se překvapeně a Snape kysele ohrnul rty. Vypadal stejně jako vždycky - vysoký a zachmuřený a tajemný a jeho oči se mu vysmívaly a přesto... tak nějak... „Co tady... Proč...?“ vysoukal ze sebe Harry a Snape vykouznil na rtech prvotřídní úšklebek.

„Vaše nevyřečnost vám tedy zůstala. Vypadá to, že jste zcela v pořádku, pane Pottere...“

Harry si založil ruce za prsou a zamračil se na něj. „Proč jste tady, pane?“

Snape si kupodivu povzdechl a pak se tiše zeptal: „Mohu dál?“

Harry pozvedl obočí. *On se zdvořile ptá? Já sním? Štípní mě, štípní.* „Samozřejmě...“ odpověděl trochu zkoprněle.

Snape třemi kroky překonal vzdálenost, která je dělila, a usadil se k jeho posteli na židli. Chvíli na sebe rozpačitě hleděli a pak oba začali: „Takže...“ „Já bych...“

Harry zrudnul, Snape si odkašlal a pak se zeptal: „Jak je vám?“

Harry sklonil hlavu ke svým sepjatým rukám na dece a začal ji žmoulat. „Celkem dobře. Už abych byl pryč...“ zamumlal a pak zvedl hlavu a zadíval se na černovlasého muže po svém boku. „Vám?“

Snape zvedl překvapeně obočí. „Celkem obstojně, děkuji vám.“

„To je dobře,“ vydechl Harry. „Víte, myslel jsem... mysleli jsme, že...“ pronesl skoro kňouravým hlasem a odvrátil se. Bílé závěsy byly v současné době nadmíru zajímavé. Ty pěkné obruby, látka s náznakem proužků... *Kolik proužků vidíš, spočítáš je? Spočítáš?*

„Co jste si myslel?“ vybídl ho Snape s překvapivou jemností v hlase.

Harry si povzdechl a začal mluvit s pohledem upřeným do dále. „Myslel jsem...“ zavrtěl hlavou, znovu se nadechl a začal odjinud. „Vždycky jsem vám přál jen to nejhorší, víte? Takže mě opravdu překvapilo, že když jsem vás tam viděl v kaluži krve a tak bezmocného, necítil jsem nenávist. V ten okamžik prostě ne. Skoro jsem od vás neodešel, ale měli jsme před sebou důležité věci, které se musely udělat. Viteály, Voldemort... Tolik mrtvých, tolik zraněných a vy...“ Hlas se mu zlomil a on se pohledem vrátil, až spočinul na Snapeových rukách v klíně. Do očí se mu podívat ještě neodvážil. „A když jsem si pak prohlédl vaše vzpomínky, když jsem konečně pochopil, že to všechno byla jenom hra, představení pro Voldemorta a jeho smrtijedské pomahače, a že já celé ty roky... Myslel jsem, že si nikdy neodpustím, že jsem vás tam nechal.“

„A přesto jsem tady...“

Harry zvedl oči a setkal se s černým pohledem. „A přesto jste tady...“

Proběhlo mezi nimi něco jako porozumění a pak znovu oba spustili naráz: „Omlouvám se...“

Snape se zachmuřil a trochu kousavě pronesl: „Dneska máme zřejmě oba sklony pro stejné načasování. Za co se omlouváte?“

Harry trhnul rameny skoro vzdorovitě. „Že jsem vám nevěřil, i když mi to Brumbál pořád předhazoval? Že jsem si o vás myslel vždycky to nejhorší? Že jsem na vás po jeho smrti zaútočil a chtěl vás zabít? A že jsem vás tam nakonec nechal, protože jsem si myslel, že jste mrtvý?“

Snape si povzdechl a trochu se předklonil, až očima spočinul na Harryho úrovni. „Pottere, musíte chápat, že já nejsem příjemný člověk, nikdy jsem nebyl a nikdy nebudu. Moje povaha je...“ ušklíbl se, „komplikovaná je asi slabé slovo. Hodně jsem toho prožil a učinil za svůj život až příliš mnoho chyb. Musíte chápat, že to všechno nebyla jen přetvářka, že by se to všechno stejně odehrálo, ať už s přičiněním Temného pána nebo bez něj. Nejednal bych jinak. Možná bych v sobě tu nenávist neposiloval, ale možná... možná, že stejně ano. Mám to v povaze, víte? Vidět jen to nejhorší v každém a ve všem.“

„A přesto jste mě chránil...“ zašeptal Harry uhranutě. *Věděli jste, kolik je odstínů šedi? A věděli jste, kolik jich má černá, když plane?*

Snape se pousmál. „Zřejmě mi některé dobré vlastnosti ještě přece jen zůstaly. Ale jestli si říkáte, že to bylo z nějaké dobroty mého srdce, tak vás musím...“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry s úsměvem a přerušil ho tak. „Ne, to bych nikdy neřekl.“ *Jen bych si to myslel...*

Snape naklonil hlavu lehce na stranu, hodnotil ho pohledem. „Dospěl jste, pane Pottere...”

Harry se zvesela rozesmál a rozhodil ruce, jako by říkal: *Vidíte?* „Och, to povídejte madam Pomfreyové.“ A Snape jeho chování doplnil svůj pousmáním. Pak se ale rozhrnuly závěsy zcela a dovnitř nakoukla hlava místní lékouzelnice.

„Tady to skoro vypadá na nějaký veselý mejdan. Pane Pottere, čeká na vás naše snídaně. Severusi, tobě by také nějaká přišla vhod. Dáš si ji ve Velké síni nebo mám zavolat skřítky?“ zeptala se nekompromisně.

Snape obrátil oči v sloup a Harry se uchechl znovu, i když tentokrát tlumeněji.

„Už musím stejně odejít, Poppy, takže se najím ve Velké síni, děkuji.“

Pevně na něj kývla a pak se vzdálila.

Ředitel se zvedl ze židle k odchodu, ale Harry ho ještě zastavil. „Pane... co jste vlastně...” Jeho hlas se vytratil, když se Snape prudce otočil a upřel na něj své pronikavé oči.

„Co jsem chtěl?“ zamumlal přemýšlivě.

Harry přikývl, visel na něm očima.

Snape tam stál jako socha, zamrzlý v půli pohybu, sváděl v sobě nějakou bitvu, ale pak se trochu uvolnil a jeho rysy pozbyly ten přísný výraz. „Chtěl jsem se vám omluvit, pane Pottere, jen si ještě nejsem jistý, jestli nastal ten pravý čas...” pronesl, jeho plášť zavířil vzduchem a v tu ránu byl muž pryč. Harry už slyšel jen jeho rychlé kroky a pak klapnutí dveří.

Ještě dlouho hleděl na otvor v závěsech, než se sám pro sebe pousmál a zašeptal: „Možná pro vás, pane, možná pro vás ne... Ale pro mě ano.”

ooOoo

Probudil se uprostřed noci, peřina se mu svezla po zádech dolů a jemu byla zima. Všude ticho, tma. Zachumlal se do přikrývky a pak si uvědomil, že tam s ním ten kocour není. *Nestalo se mu něco? Nevyplašil ho někdo? Co když...?*

Pak ale uslyšel mňouknutí, překvapeně se naklonil přes okraj postele a upřel oči do dvou oranžových bodů, kočičích očí, ve kterých se odrazilo měsíční světlo.

„Co děláš tam dole?“ zeptal se rozespale a posunul se na posteli, aby svému nočnímu společníkovi udělal trochu místa.

Kocour elegantně vyskočil nahoru a zamířil na jeho polštář, kde se po kočičím způsobu protáhl a pak se uvelebil, jako to zřejmě dělával všechny noci předtím.

Harry zvedl ruku a položil ji zvířeti na bok, prsty jemně roztáhl a probíral se tou sametovou srstí. S hlavou na polštáři k němu promlouval. „Chyběl jsi mi. Je tady dost smutno a hlavně nuda, víš? Občas se někdo ukáže, ale všichni budují své vlastní životy a já uvízl na tomhle místě, jako nějaká zakletá princezna ve věži.“ Zasmál se svému vtipu a pak zvažněl. „Proč mi nad ránem vždycky zmizíš? Co to všechno znamená?“

Kocour přimhouřil oči, jeho hrudníkem se rozléhalo spokojené mručení. Neodpověděl. *Jak by mohl, že?*

Harry si povzdechl. „Víš, vždycky jsem byl sám... i když jsem měl Hedviku a pak taky Siriuse, ale o oba jsem přišel během té strašné války. Už nechci být sám. Bojím se, celý život jsem na tohle období čekal a teď se bojím, co bude dál... protože neznat svůj další osud je vlastně hrozně děsivé.“

Zamlžily se mu oči a on začal rychle mrkat. Prudce zvedl hlavu a přetočil se na posteli ke kocourovi zády. Tohle bylo ponižující, nebude přece fňukat jako nějaká holka, dokonce i Snape si všiml, že už dospěl, tak co se to s ním právě teď dělo?

Ztěžka polkl, nadechl se a pak na svém boku ucítil pohyb, jak se něco skokem přesunulo na druhou stranu jeho postele a v tu ránu měl u obličeje kočičí čumáček a pár ohnivých očí, které na něj hleděly ze vzdálenosti sotva pěti centimetrů. Kocour naklonil hlavu na stranu, začenichal u jeho tváře a pak do něj měkkou packou ždůchnul. A pak nosem, až se Harry musel pousmát a znovu ho vzít do náruče. Jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Tohle mu Hedvika umožnit nemohla. Jak taky? Nebyla kočka ani pes. Ale ten pocit, když toho kocoura držel na hrudi a hlavu zanořil do jeho kožichu... skoro jako by to byla náhrada člověka. *Skoro...*

ooOoo

Další dny plynuly pomalu a některé chvíle zase moc rychle. Třeba, když tam byli Ron a Hermiona nebo paní Weasleyová, nebo třeba Neville, Lenka či některý z profesorů, kteří zůstali na hradě a dohlíželi na postupné opravy školy a přípravy na další školní rok. Harry se začal opatrně pohybovat po místnosti, zachytával se sloupků postelí nebo třeba okenních rámců, občas ho doprovázela madam Pomfreyová, občas někdo z přátel. Závratě ustupovaly a jemu se vracela síla. Konečně bude zase moci kouzlit. Už mu to opravdu chybělo.

A tehdy, když se jednou procházel sám, ho načapal Snape. Jen v noční košili a županu, jak vyhlíží z okna na školní pozemky, na Zapovězený les, famfrpálové hřiště... Tolik, tolik vzpomínek...

„Utekl jste místní dračici ze spárů nebo vás už pustila na potulky?“ zeptal se a Harry sebou cukl, prudce se otočil, nohy se mu zamotaly a on klopýtl. Kdyby ho nezachytily pevné paže, asi by skončil na zemi, ale to sarkastické: „Takže utekl,“ se nedalo s ničím splést. Zamrkal, zvedl hlavu a zazíral do černých očí.

„Neutekl,“ pronesl trochu zadýchaně, ale vzdorovitě. „Já neutíkám.“

Snape se kupodivu uchechtl a pomohl mu k posteli. „Tak to je pro mě vsutku novinka, pane Pottere.“

A Harryho závrať jakoby se vrátila. Ale možná za to mohla ta bylinková vůně nebo pevná paže na jeho pasu, která neměla snahu zmizet... Zastavili se a Harry najednou nevěděl co říct, kam s očima, rukama... ničím.

„Pane Pottere, jste v pořádku, je vám zima?“ zeptal se Snape, a když Harry zvedl hlavu, zjistil, že je jeho čelo znepokojeně nakrčené a oči postrádají tu svou ostrost.

Polkl a zachroptěl. „Pane?“

Ředitelovo zamračení se ještě prohloubilo. „O vašich vyjadřovacích schopnostech jsme již mluvili minule, ale měl jsem dojem, že jste nepřišel o řeč úplně...“

Harry sevřel oční víčka, obklopila ho tma, začal vrtět hlavou, *jen nevidět, nic nevidět, ani neslyšet, propadnout se do země, pod zem, kamkoliv, prosím...*

Najednou na boku ucítil i druhou ruku, muž se k němu postavil čelem, zvedl mu bradu nahoru, ale Harry zatvrzele vrtěl hlavou. *Ne, ne, ne, ne!*

„Harry, co se stalo? Ublížil jsem...“ pronesl Snape tiše, tak necharakteristicky jemně.

„Ne,“ přišla odpověď a s ní myšlenka: *Schovej se, ukryj se. Proboha!* A tak udělal tu jedinou věc, která mu v ten okamžik zbývala. Sehnul hlavu a zanořil svou tvář do Snapeova hábitu. *K čertu se vší důstojností!*

Uslyšel ostré lapnutí po dechu a pak tiché: „Harry...“ než se kolem něj ty paže uzamkly a on byl objímán. Mužem. Nenáviděným učitelem. Člověkem dvojí tváře i krve. Stál tam a chvěl se po celém těle, víčka pevně sevřená a v hlavě prázdno nebo přeplněno, nevěděl sám. Byl si vědom jenom toho, že to prostě musí udělat. Dýchal, nasával do sebe tu zvláštní vůni a zatínal prsty do látky jeho hábitu, zatímco Snape opatrně přejížděl prsty po jeho páteři, jako by nevěděl, co s rukama. A asi ani nevěděl. Kdo ví, jestli tohle někdy udělal pro některého svého hada, natož nebelvíra, který mu ze života dělal peklo.

Trvalo dlouhou dobu, než se Harry vzpamatoval natolik, že dokázal sám dýchat a stát. Takže když pak neochotně zvedl hlavu a jeho lesklé oči pohlédly vzhůru, čekal, že se na něj snese bouřkové mračno jedovatých poznámek.

Nedočkal se jich. Černé oči na něj shlížely tiše a starostlivě, Snapeova ústa lehce pootevřená, jako by měl na jazyku spoustu otázek, které nikdy neuzřely světlo světa.

Harry polkl, ustoupil o krok vzad, mužovy paže z něj sklouzly samy od sebe. „Díky,“ zašeptal a nemusel dodávat proč.

Snape prostě kývl a dál na něj hleděl.

Harry se nervózně ošil a pak mávl k posteli. „Asi bych měl...“

V ten moment jako by se muž vzpamatoval ze svého transu. „Chcete, abych vám...?“

Ale Harry zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že to zvládnu,“ odvětil a dokonce na tváři vykouznil i pousmání.

Starší kouzelník prostě kývl a obrátil se k odchodu. Než se Harry uvelebil v příkrývkách, ještě se na něj otočil a všiml si, že je jeho chuze trochu toporná. A pak ho něco napadlo. „Pane?“

Snape se zarazil, pohlédl přes rameno, v očích vzdálený výraz. „Ano, pane Pottere?“

„Ta omluva... se přijímá.“

Snape na něj hleděl neschopen slova. Několikrát otevřel ústa, ale hned je zase zavřel a pak prostě kývl a zmizel za zástěnou, tak jako prve.

ooOoo

V tu noc se mu zdál sen o objímání. Viděl se v náručí své maminky i svého otce, když byl ještě maličký, viděl se na mocné hrudi paní Weasleyové i v objetí Rona a Hermiony za jejich školních let, viděl Siriuse a jeho hrdé úsměvy a pak se ocitl v náručí něčeho hřejivého, kolébán na vlnách potěšení, zanořil do toho hlavu a nechal v sobě ten pocit proznít a tu vůni. *Tu vůni...*

Vzápětí se vzbudil, několikrát zamrkal do tmy a pak uslyšel takový zvuk, jako když někdo zívá. Jako zvíře. *Kočka!* Oddechl si a přitáhl si to černé tělíčko blíž.

„Neměl bys odcházet,“ zamumlal do ticha rozespale. „Neměl, víš? Sice by se každý divil, kde jsem k tobě přišel, ale to je jedno. *Neměl* bys odcházet...“

A kocour mu olíznul nos.

„Jo, a stejně to uděláš, že jo?“

Další olíznutí, k Harryho uším dolehlo tiché předení. Povzdechl si. „Jak chceš. Co mám taky s tebou dělat, že?“ Obrátil se na záda a s kocourem stuleným u své hrudi tvrdě zaspal.

ooOoo

Ráno ucítil, jak se matrace na kraji postele pohnula, a on otevřel oči. Ještě bylo šero, ale blížilo se svítání. Oknem už probleskovaly první opatrné paprsky slunce. Viděl, jak kocour seskočil z lůžka, na zemi se protáhl, zívnu, až se objevil růžový jazýček, a pak se zvednutým ocasem ladně prošel otvorem v závěsech a vydal se pryč.

Harry rychle popadl brýle a vyštrachal se z postele. Nevzal si na sebe ani župan, jak spěchal ošetřovnou, aby ho dostihl. Když byl zhruba v půlce místnosti, vpředu vrzly dveře a on uviděl, jak se kočičí tělíčko prosmýklo ven na chodbu. Zrychlil svůj krok, co mu síly stačily a hlava dovolila, ale když otevřel dveře vedoucí z ošetřovny, spatřil za nimi jen zcela prázdnou chodbu. Zkusmo vyšel ven a rozhlédl se kolem. Ale po kocourovi jako by se slehla zem. Zkroušeně si povzdechl a svezl se na podlahu, opřený o stěnu za sebou, hlavu zanořil do dlaní. Byl tak zabraný v chmurných myšlenkách, že si ani nevšiml zašustění pláště a kroků, které se k němu blížily. Až ruka na rameni ho donutila vzhlednout a vyplašeně zamrkat.

Snape se k němu skláněl, dlouhé černé vlasy mu rámovaly obličej jako neproniknutelný závoj. „Myslel jsem, že nejste ranní ptáče, pane Pottere.“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, tedy ano, já...“

„Tak co vás v takovou brzkou hodinu přivádí na tuto studenou chodbu? Měl jsem za to, že vás má Poppy propustit nejdříve za týden.“

Harry se vysoukal na nohy a otrásl se. Než se slunce opřelo plnou silou do oken, bývaly chodby a hradní prostory i v létě chladné. „Ano, máte pravdu, za týden...“

Snape se zamračil. „Pane Pottere, co tady tedy pohledáváte?“

Mladší muž se pod jeho upřeným pohledem ošil. „To... bude to znít směšně, pane, vážně...“

Snape se ušklíbl. „Myslím, že už jsem za všechny ty roky slyšel hodně směšných příběhů, pane Pottere, i od vás. Ven s tím...“

„No, já...“ povzdechl si Harry. „Nevíte, jestli je v Bradavicích nějaká kočka, pane?“

Snape pozvedl obočí a Harry rychle doplnil: „Tedy kromě paní Norrisové a pak taky zvěromágské podoby profesorky McGonagallové... Nemá třeba někdo z učitelů kočku, jako když tady měla Hermiona Křivonožku? Ale černou, pane?“

„O ničem nevím, pane Pottere,“ odpověděl Snape vyrovnaným hlasem.

„Ale vždyť...“ vyjekl Harry překvapeně a trochu rozhořčeně naráz.

„Ano, pane Pottere? Vždyť co?“ Ted' zněl mužův hlas pobaveně.

„Vždyť jste přece ředitel, musíte vědět všechno!“ prohlásil rozhodně Harry a pak se zastyděl, když si uvědomil, že se chová jako malé dítě.

Snape se zahořkle zasmál a obrátil oči v sloup. „Mýlíte se, pane Pottere, bradavičtí ředitelé mají sice určité pravomoci, které jim umožňují vést školu plnou kouzelnických dětí a nezbláznit se z toho, ale rozhodně nejsou vševědoucí. Vy byste si to ze všech lidí na světě měl uvědomovat nejméně.“

Harry se zamračil, když přemýšlel nad jeho slovy. *Ale Brumbál přece... namítala jeho mysl. Taky nevěděl všechno, oponoval rozum, pamatuješ na všechny ty věci, o kterých neměl ani tušení? Všechny ty věci, které jsi mu ty s Hermionou a Ronem prováděl pod rukama? Nehleď na plno dalších? Co třeba Quirrell a Moody a Umbridgeová? Co?*

„Máte pravdu, pane,“ odpověděl nakonec a začal se obracet k odchodu zpět na ošetřovnu. Jenže ta ruka na rameni tam byla pořád. Harry tázavě zvedl hlavu ke svému bývalému učiteli.

Černé oči si ho přemýšlivě prohlížely. „Je to pro vás tak důležité, pane Pottere?“ zeptal se Snape a stáhl svou ruku k boku.

Harry pokrčil rameny, sklonil hlavu. V hlavě na něj křičely dvě protichůdné odpovědi: *Ano i... ne.*

A pak Snape odbočil od tématu otázkou: „Jaké jsou vaše plány do budoucna?“ a Harry chtěl nechtěl znovu musel vzhlednout.

„Nevím, pane. Ještě nevím. Chtěl jsem...“

„Ano?“

Harry si povzdechl. „Chtěl bych nejdřív opravit dům v Godrikově Dole.“

Snapeovým výrazem problesklo něco bolestného, než to zmizelo, a Harry se znovu zachvěl.

„Ale ještě mám v držení taky Grimmauldovo náměstí, takže jsem se zatím ještě nerozhodl... Asi budu bydlet tam.“

„A víte, co byste chtěl dělat?“ vyptával se Snape dál.

„Jako za práci?“

Snape přikývl.

Harry se pousmál. „Myslíte, že vůbec existuje práce pro zachránce kouzelnického světa?“

Snape na něj pozvedl obočí. „O tom vůbec nepochybuji, pane Pottere.“ A zněl naprosto vážně. „Ale nejdříve by asi vážně chtělo, abyste se dal do pořádku. Takže... do postele s vámi.“

Na to se Harry uchechtl. „To ukládáte každého svého studenta, pane?“

Snape na něj vložil svůj zachmuřený pohled a po chvíli řekl tu nejnepravděpodobnější věc pod sluncem: „Vy ale nejste můj student, pane Pottere.“

A Harry překvapeně zamrkal a jeho úžas mu vydržel celou cestu přes ošetřovnu až k jeho posteli. *Cože?!*

Když se ocitli za závěsy, Harry pohlédl na místo na polštáři, kde ještě zůstala prohlubenina po jeho nočním spolunocležníkovi, a pak zpět na Snapea.

Co mám teď vlastně říct? Co? proběhlo mu hlavou, ale Snape to vyřešil za něj. „Pěkný den, pane Pottere,“ pronesl a opětovně se otočil k odchodu. Když procházel závěsem, Harry za ním zavolal: „I vám, pane.“ Muž jenom zvolnil krok, kývl a byl pryč.

Harry si pomyslel jen: *Proč mi tohle dělá? A v hlavě se mu ozvalo: A koho vlastně myslíš? Snapea nebo kočku?*

ooOoo

Prodíral se tou srstí, prsty jemně mapoval každé zákoutí těla svého společníka. Ostré okraje vystouplých žeber, obratle páteře, hrany čelisti, ouška, hubené nožky s měkkými polštářky, ze kterých se v jeho přítomnosti nikdy nevysunovaly drápky. Harry se uchechtl, když si vzpomněl, jak ho jednou v noci s kocourem v náručí nacytala madam Pomfreyová a vypískla. Kocour se lekl, vyskočil z postele, naježil a začal prskat. Ona se stáhla do své kanceláře a celou cestu nadávala jako špaček. A kocour, ten se k Harryho velkému zklamání vytratil brzy poté rovněž.

Hladil ho a kočičí společník předl a Harry si znovu povzdechl. Všude byla tma, dávno po půlnoci, přesto nemohl spát. Zítra bude moci odejít. Zítra bude *muset* odejít. Už byl zdravý, konečně. Veškeré pozůstatky vyčerpání a závratí se stanou jen minulostí, vzpomínkou, stejně jako ty noci tady, jeho školní léta, šťastné okamžiky i ty děsivé, všechny ty viny a křivdy, smích, přátelství, i všechny ty okamžiky z posledního měsíce. Věděl, že se sem může vrátit. V Bradavicích bude vždycky vítán, jenže... už to nebude stejné. Zítra bude muset odejít a bude zase sám.

Kocour zívá, jeho tělo se napjalo ve slastném protažení, objevily se oči, ve kterých se lesklo světlo hvězd. *Tohle mi bude chybět*, pomyslel si Harry lítostivě, *tohle všechno tady mi bude hrozně chybět.*

„Budu ti taky chybět?“ zeptal se do ticha a kocour naklonil hlavu na stranu, jako by to zvažoval. A pak do něj žďuchnul packou.

Harry se pousmál. „Vzal bych si tě s sebou. Jenže copak můžu? Co když jsi jen můj sen? Nikdo tě nikdy neviděl...“

Kocour si začal čistit svou srst a Harry si povzdechl. „Kdybych jen věděl, co jsi zač...“

ooOoo

Ráno poprchávalo, byl to sice jen letní deštík, ale skoro jako by odrážel Harryho náladu. Sbalil si těch pár věcí, které mu sem nanosili přátelé, rozloučil se s madam Pomfreyovou, a pak vyrazil do Velké síně dát sbohem i všem ostatním.

McGonagallová ho objala a Prýtová měla skoro slzy na krajíčku. Všichni ho vybízeli, jestli tady nechce ještě zůstat, ale on věděl, že to musí udělat, musí se posunout dál, protože... kdyby to neudělal teď, tak kdy? Takže všem opakoval, že se jistě brzy opět uvidí a také tomu věřil.

Snape seděl uprostřed stolu a tvářil se všelijak. Harry k němu došel a natáhl ruku. A Snape se postavil a obřadně ji přijal.

„Děkuji vám, pane.“

„Rádo se stalo, pane Pottere...“ odpověděl muž tiše, stiskl jeho ruku a zase ji pustil.

A Harry měl ještě něco na jazyku, měl toho na jazyku spoustu, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Takže se otočil, obešel učitelský stůl a vyprovázen pohledem všech očí v místnosti zamířil k východu. U dveří do Velké síně se ale ještě zastavil a pohlédl na svou bývalou vedoucí koleje.

„Profesorko, nevíte o tom, že by v Bradavicích byla černá kočka?“

Staré čarodějce se rozšířily oči a s otevřenou pusou pohlédla na ředitele po svém boku. Ten ale poklidně hleděl před sebe, vlastně někam do nikam, za Harryho hlavu.

„Já... nevím, pane Pottere, možné to je.“

Harry se zamračil, pak ale pokrčil rameny. Další záhada, která zřejmě nebude mít své rozřešení. „Dobře. Kdyby se náhodou objevila... já... rád bych to věděl,“ prohlásil, než se protáhl dveřmi a vyrazil ven.

Neviděl, jak si McGonagallová dala ruku na ústa, neviděl, jak Snape sevřel hranu stolu a zavřel oči, neviděl nic z toho, co se ve Velké síni dělo. Otevřel hlavní dveře a vyšel ven vstříc novým zítřkům.

ooOoo

V noci ho probudily tiché kroky, vlastně ťapání drobných paciček, pohotově si přivolal hůlku a zakouzlil *Lumos*, a v tu chvíli vytřeštil oči, když se střetl s pohledem těch ohnivých, zářících kočičích.

„Kde?! Jak...?“ zalapal po dechu. Ale kocour mňoukl a on hůlku zase sklonil.

„Jak ses sem dostal?“ zašeptal, než si ho přitáhl do náruče. „Kdo tě našel? Kdo ti řekl, kde mě máš hledat? Jak jsi to věděl?“ Příliš mnoho otázek pro jednoho nemluvícího tvora.

Harry se znovu uložil, jednou paží si podepřel hlavu a druhou majetnický sevřel zvíře a umínil si, že ho už nepustí. Za žádnou cenu.

Takže když se kocour ráno sbíral k odchodu, nedovolil mu to. Zamkl dveře kouzlem a čekal. Čekal, až se rozední. Kocour stál u dveří, házel po něm vyčítavé pohledy a mňoukal. A Harrymu to trhalo srdce. *Co když jsem ho tím zradil? Co když se už nikdy nevrátí? Co když...?*

Slunce začalo vycházet, těžkými závěsy se prodíraly první paprsky a Harry je nechat rozhrnout dokořán. Ještě nikdy ho neviděl za plného světla, nikdy. A bylo dost možné, že tomu dnes bylo i naposledy...

Mňoukání zesilovalo, kocour škrábal na dveře a Harry zcepeněle seděl na posteli a zíral na něj. *Co mám dělat, co mám dělat. Panebože, co mám dělat?!!*

Když už bylo světla tolik, že jeho srst zářila a odrážela sluneční paprsky, kocour vyskočil na postel a odhodlaně k němu nakráčel. Jeho dráčky se zabodávaly do peřiny a Harry si uvědomil, že asi udělal opravdu velkou chybu.

A pak jeho oči ztmavly, tělo se začalo měnit a protahovat, magie ve vzduchu se zavlnila a Harry najednou nečelil rozezlenému kocourovi, ale kouzelníkovi v černých šatech s hůlkou v ruce.

„Měl jste mě nechat jít, pane Pottere, bylo to by to tak pro oba lepší...“ pronesl tiše muž, spustil nohy z postele a přešel k oknu, ze kterého vyhlédl na zahradu. Jeho temné vlasy se koupaly ve slunci.

Harry polkl a zašeptal: „Věděl jste to...“

Ale muž se nečekaně prudce obrátil a spojil své oči s jeho. „Ne. Nevěděl jsem to. Nebo alespoň zpočátku ne. Usínal jsem ve své posteli a budil jsem se v ní. Ale míval jsem zvláštní sny. Příjemné sny a až příliš skutečné sny. Ujišťuji vás, nevěděl jsem to. A když jsem to zjistil, snažil jsem se udělat všechno pro to, aby se to neopakovalo...“

Harry otevřel pusku dokořán. „Proč?“ vydechl bez dechu.

Snape se zamračil. „Proč co?“

„Proč jste se snažil, aby se to neopakovalo?“

Snape pozvedl obočí. „Není to snad zřejmé? Tohle je něco, co se mi dělo podvědomě, když jsem nad sebou ztratil kontrolu. A já nemohu dovolit, abych nad sebou ztratil kontrolu, nikdy. Přesto... nedokázal jsem tomu zabránit ani v Bradavicích a ani... po vašem odchodu,“ pronesl tiše a znovu se otočil k oknu. Smířený se svým osudem, tak Harrymu připadal.

Mladší kouzelník se zvedl z postele a jen v pyžamu k němu došel. „Takže co budeme dělat?“ zeptal se mužových zad. Když se ředitel otočil, trochu se usmál a prohrábl si vlasy. „Víte, totiž... řekl jsem svého kocourkovi, že bych si ho nechal, kdyby chtěl... A mé slovo platí... Takže otázkou zůstává, jestli... ehm... by chtěl?“ zeptal se rozpačitě.

Snape na něj užasle hleděl. Harry se kousal do rtu.

„To nemyslíte vážně!“ odvětil Snape po chvíli s nádechem paniky v hlase.

Harry přistoupil o další krok blíž, zelené oči zářící odhodláním. „Jsem vážnější než kdykoliv ve svém životě... pane.“

ooOoo

Harryho rána teď bývala veselejší a na noci se těšil. Nikdy by neočekával, že to Snape nakonec přijme, ale muž ho opět jednou překvapil, když po dlouhé době, takové, která se zdála věčností, neochotně kývl. Možná nechtěl bojovat se svým podvědomím a možná ani nemohl. Ať tak či tak, v noci se u něj objevoval ve své kočičí podobě a ráno opět odcházel a vracel se do Bradavic za svým úřadem. Občas jako kocour, občas jako člověk. V tom druhém případě pak byla Harryho rána ještě o to radostnější.

Budil se teď před svítáním a díval se na svého kočičího společníka a čekal, jestli odejde hned nebo jestli počká... A když se kocour zaklesl do jeho očí a Harry jeho pohled s odhodláním opětoval, kocour si obvykle velmi lidsky povzdechl a podvolil se. Harry mu pak po proměně chvíli místo srsti pročesával vlasy a Snape nechával zavřené oči, jako by předstíral, že se to neděje. Harry mu v odchodu nebránil. Nikdy. Ani by nemohl. Přesto občas bříšky prstů zabloudil na jeho tvář, jemnou kůži hrdla, rameno... Dovolil si jen tolik, kolik stihl, než ho lapila ruka s dlouhými prsty a objevily se nesouhlasné černé oči. Harry se pak většinou pousmál, přitáhl si tu ruku i se svou ke své tváři a přivinul se k ní jako k polštáři. Na což Snape zavrčel a zvedl se z postele. Zelené oči pak zvědavě pozorovaly celé jeho počínání, než zmizel za dveřmi.

Čas utíkal jako voda a brzy měl začít další školní rok. Harry stále bydlel na Grimmauldově náměstí, ale zároveň velmi zdařile opravoval domek v Godrikově

Dole. Počítal s tím, že v něm, pokud všechno půjde dobře, oslaví ještě letošní Vánoce. Ať už sám nebo... s někým.

Nebo s někým. Ta slova zněla v jeho hlavě moc hezky a on se neubráníl pousmání, když si vzpomněl na všechny ty okamžiky ve společnosti toho muže. Jeho tichá přítomnost mu dodávala pocit klidu. Působil tak i on na Snapea? Proto se stále vracel? Proto si ho vybral? Uchechl se, *to těžko.* Snape by řekl něco jako, že je prokletím jeho existence... *prokletím jeho žití...*

A pak se Harry zarazil. *Co když... Co když to tak je?* Zděšeně polkl a málem spadl ze štaflí, protože právě natíral strop v obývacím pokoji. Co když si ho Snape vůbec nevybral, ale naopak je jen další přítěž v jeho už tak dost komplikovaném životě? Třeba mu o Harryho vůbec nejde. Proto nechce, aby to zašlo někam dál. Třeba o Harryho nemá pražádný zájem a jen ho snáší jako nutné zlo... Tohle byly tak znepokojivé myšlenky, že se Harry celý den nedokázal na nic soustředit a raději odložil malování na někdy jindy.

Snape se u něj zjevil jako každou noc, po půlnoci, jenže tentokrát Harry nespál. Naopak. Byl k smrti vyčerpaný, nervózní, a kdyby to šlo, okousal by si nehty na ruku i nohu. Ulevilo se mu teprve, když mohl zabořit prsty do kocourovy srsti a zvíře začalo příst. Teprve tehdy se v jeho hlavě vynořila myšlenka, že je asi blázen a zbytečně se trápí. Ale nevydržela tam dlouho. Byla příliš osamocená... Převálcovaly ji jiné. Ty temné a děsivé. V tomto rozpoložení ležel v posteli až do rána, a tak jako již mnohokrát předtím počkal, až se Snape přemění do své lidské podoby.

Většinou nemluvili, takže když ho Harry oslovil jednoduchým: „Pane?“ Snape překvapeně otevřel oči a pozvedl obočí.

„Ano, pane Pottere?“

Harry se kousl do rtu, v ruce sevřel okraj polštáře, jako by se snažil něčeho držet, nervózně těkal očima kolem, dokud jeho nepokojnou ruku nepřekryla ta větší a trochu ho neuklidnila.

„Co se děje?“ pronesl Snape tiše, konejšivě.

Harry doširoka otevřel oči. „Došlo mi... já... přemýšlel jsem, jestli... víte...“

Snape se zamračil a pousmál zároveň. To asi z toho jeho koktání. Nevěděl, zdali se má smát nebo zlobit.

Harry se zhluboka nadechl a pak se zeptal: „Co pro vás tohle všechno znamená? Protože jestli jsem jen další překážka ve vašem životě, další přítěž, asi bychom raději měli vymyslet, jak z toho ven...“

Snape se prudce zvedl na lokti, ruku, kterou překrýval tu Harry, přiložil k jeho čelu, jestli by zkoumal, jestli nemá horečku. „Jak jste k tomu zjištění došel, pane Pottere?“

Harry se prosebně zadíval do jeho tázavých očí. „Co pro vás tohle mezi námi znamená? Potřebuji to vědět, protože...“ Sklonil hlavu, ale Snape ji zase obratně zvedl vzhůru.

„Protože...?“

„Protože pro mě to znamená hodně. Ale nechci, abyste to cítil, jako nějaké své břemeno. Chci, abyste žil život, jaký si zasloužíte. Takový, který si určíte sám. Znímám to až moc dobře – jaké to je, když mi lidé kolem říkají, co mám dělat – dokážu to pochopit. Takže pokud to tak je, zbavím vás toho, ať už to bude stát cokoliv, protože já nejsem nadarmo zachránce kouzelnic...“

Ta ruka, která byla na jeho čele, lehce projela po jeho tváři a pak spočinula na jeho rtech a zastavila jeho tirádu. Harry na něj vyjeveně hleděl. „Blábolíš...“

„Jo, já vím,“ souhlasil mladší kouzelník tiše, ale přesto se nevzdával. „Ale musím to vědět. Prosím.“

Snape se pousmál. „A to všechno jenom proto, že jsem tě nenechal se mě dotknout? Že jsem nedovolil nic víc?“

Harry pokrčil rameny. „Možná...“

„Harry...“ povzdechl si Snape. „Myslíš, že kdybych byl pod vlivem kouzla, že bych dovolil, aby to pokračovalo?“

Harry naprázdno klapl pusou a pak zašeptal: „Ne. Asi ne. Ale třeba je to něco, co nejde jen tak...“

Snape zavrtěl hlavu, jeho pousmání bylo zpět. „Ne, máš pravdu, nejde. Tohle je něco, čeho jsem se nezbavil za celý svůj život. Něco, co s člověkem zůstane napořád. Něco, co nejde jen tak přemoci, ani zlomit. Jediným lékem na tohle všechno je nenávisť. A přesto je to jen určitá forma toho stavu. Víš, co to je za kletbu, Harry? Ta jediná, kterou dobrovolně nechám, aby nade mnou měla moc...“

Harry se kousl do rtu, několikrát zamrkal a pak řekl tu největší lež svého života: „Ne.“

A Snape se zasmál takovým tím pravým smíchem, který vytryskne až z hloubi srdce. „Ty jeden prolhaný nebelvíre,“ dobíral si ho žertem, než ho zachytil za ramena a přitáhl si ho k sobě. Harry mu vtiskl hlavu pod bradu a paže omotal kolem jeho těla. Z intenzity toho objetí zapomněl dýchat, takové to bylo. „Víš už, co to je za kletbu?“

A Harry dál zuřivě vrtěl hlavou. Jako tehdy, když ho Snape svíral v náruči poprvé, tehdy, když ještě nevěděl, co všechno pro něj ten muž znamená. Srdce mu bušilo v hrudi, mysl postrádala kyslík, přesto dál vrtěl hlavou a nechal se konejšit mumlanými slovy, která stejně nedávala žádný smysl, protože je jeho mozek ani nestihl zachytit. *Protože tohle všechno nedávalo žádný smysl, víte? Jak by mohlo?*

Když Harry po dlouhé době zvedl hlavu, černé oči se na něj usmívaly a on se usmál na ně. Protože tahle nevyřčená kletba prostě nebyla zlá. Ne...

ooOoo

Jak opravy pokračovaly, Harry se přesunul do Godrikova Dolu, aby nemusel neustále cestovat sem a tam. Snape se mu přizpůsobil, občas přicházel až v noci, občas dokonce už večer a v sobotu či v neděli si dopřáli to potěšení strávit spolu třeba celé dopoledne.

Harryho chmury byly pryč. Občas dokonce snil s otevřenýma očima a vzpomínal. Na ty jemné doteky, bříska prstů obkreslující jeho tvář, když Snape v domnění, že ještě spí, vzal jeho dlaň do své a přiložil si ji k tváři. A pak se usmál a políbil ho do dlaně. Harry se v tom snu chtěl ztratit už napořád. Nespěchali, neměli kam a Harry byl občas jako na trní, co se před nimi odkryje příště.

Když Snapea poprvé políbil, měl pocit, že to bude na dlouhou dobu ten nejkrásnější pocit, co za svůj život zažil. Měkké rty, hebké rty, jen letmé pohlazení, kompletně ztracený v ústech toho druhého, jako by se pomátl a ocitl se na pustém ostrově, kde nebylo nic jiného. Jen oni dva. A pak si ho Snape přitáhl blíž, převalil pod sebe a Harry byl u vytržení. Všechna ta tíha urostlého těla, končetiny propletené v objetí, doteky rtů a rukou. Že nemá dost vzduchu k dýchání zjistil, až když se Snape s uličnickým úsměvem na tváři nadzvedl a shlížel na něj těma svýma očima, které viděly až na dno duše. *Merline...! Vypadal tak mladý. Bezstarostný... Skoro dokonalý.*

A co teprve tehdy, když to konečně nechali zajít dál? Až tam, kam je jejich pocity zavedly? Ten pohled se Harrymu vryl až na dno duše.

Podzim se pozvolna přelil v zimu a začal padat sníh. Harry už věděl, že to všechno do Vánoc stihne. Dokonce odmítl pozvání do Doupěte, ale slíbil, že se za nimi zastaví o den později. Kuchyně byla hotová, obývací pokoj rovněž, schody do patra vyrobil úplně nové z jasanového dřeva a ložnici uzpůsobil podle svých potřeb, nebo spíš – podle jejich potřeb. Svůj bývalý dětský pokojík přeměnil na pracovnu s psacím stolem a rozměrnou knihovnou. Ten dům dávno pozbyl pachů zmaru a smrti, naopak, voněl novotou, péčí a láskou tak, jako když byl malý. Teď byl konečně takový, jaký měl být dávno.

V Bradavicích se všechno chystalo na svátky, učitelé měli plné ruce práce, aby donutili děti ke studiu, a Snape se u Harryho objevoval jen na noc a poté opět

brzy ráno s brbláním odcházel. Přesto přislíbil, že Vánoce stráví společně. Škola bude přes prázdniny prakticky opuštěná, všechny děti odjížděly domů - možná za to mohlo to, že to byly první Vánoce po válce, ať tak či tak, Harry si nestěžoval, protože bude mít bradavického ředitele alespoň na chvíli jen pro sebe. Takže se snažil všechno urychlit, aby to bylo tak dokonalé, jak to jen půjde...

ooOoo

Právě chystal večeri a prostíral stůl, když z venku zaslechl úpěnlivé zamňoukání. Odložil příbory na stůl a zamířil k předním dveřím. Sotva je otevřel, foukl mu do obličeje závan sněhu a na prahu u jeho nohou se objevila zrzavá kočka. Sklonil se k ní, trochu jí pocuchal kožíšek a ona začala příst a otírat se mu o nohy.

„Copak, kočičko, ztratila ses?“ zeptal se tiše a pousmál se, když za sebou z obývacího pokoje zaslechl hukot plamenů. „Chtěla bys jít dovnitř?“

Zrzavá kočka souhlasně mňoukla, ale ještě nestihla ani položit pacičku na práh, když se z domu ozvalo: „Obávám se, že ne, Pottere. V tomhle domě už jedna kočka bydlí a nehodlá se o tebe s nikým dělit!“

Harry se napřímil, otočil se a uviděl Severuse, kterak se opírá o stěnu v chodbě a v očích mu nebezpečně jiskří.

„S nikým,“ zasyčel ten temný muž a kočka u vchodu se naježila, vycenila zuby a v tu ránu byla pryč. Zbyly po ní jen stopy ve sněhu.

Harry se uchechtl, zavřel dveře a zamířil k Severusovi. Když kolem něj procházel, otřel se rty o jeho tvář a u ucha mu škádlivým hlasem zašeptal: „Dej si pozor, kocourku, abych si náhodou nepořídil psa...“

Načež se domem rozeznělo hromové: „POTTERE!“ a Harryho veselý, hurónský smích.

Za oknem dál sněžilo a na celou vesnici padaly bělostné vločky. První Vánoce u rodinného krbu, beze strachu a věčné nejistoty z budoucnosti. A Harry i Snape si je hodlali pořádně užít... I kdyby to pro kočky celého z celého okolí znamenalo, že se tomuto domu vyhnou širokým obloukem.